

רה אותו עוד בווינה, לפני שעלה ארצה, וקשרה את גורלה בגורלו. הם התגוררו בדירה של חדר וחצי, ברחוב צבי ברוק 8, ששימשה גם משרד. מערכת ומרכז רוחני וחברתי לציירים ואמנים בעיר. משום מה לא הוזכרה מרים טלפיר בכתבה. סופרים רבים וגם ציירים פנו אלי, כי לא הכינו פשר הדבר. דווקא ביום הור פעתה של הרפורטה והתקיימה בתל-אביב, בבית אגודת הסופרים, חלוקת הפרס הסיפורי השנתי 17 מאז מותה, לזכר פעלה בתחום חיי התרבות בארץ. הפרס נוסד על-ידי שלושת ילדיה — אביג' דור ישי, תיאודור פריד ומנין איזנברג. **אביג' דור ישי**, גיבועתיים

שירות מיוחד לספורטאים

ברצוני להצביע על תופעה מרגיזה, שעדיין לא נתנו עליה את הדעת. מתוך תיקווה שהעלאת הנושא תדחוף אותכם לטפל בו ולחקור אותו עד תום. המדובר הוא בכך, שרבים משחקני הכדורגל והכדורסל עושים חיים במהלך שירותם הצבאי. הם משרתים קרוב לבית,

בג'ובים קלים ונעימים, בלי תורנויות ליהול ובלי מישמרת בשבת. כל זאת, כדי להגיע במועד לאימון. ערים ורעננים, ללא פיסת עייפות.

אני מניח כי גם בענפי ספורט אחרים המצב דומה, אם כי לא בדקתי את הנור"שא. כמי שהיה מקורב לקבוצות כדור-סל היפאית, אני מכיר את התופעה הזו מקרוב. ביכולתי להעיד, כי עסקני-ספורט מסדרים לשחקניהם שירות קרוב לבית, באמצעות פיתוח קשרים מיוחדים עם קצינים ומפקדים בכירים בצה"ל, וזאת על-ידי קירובם של הקצינים והמפקדים לאגודות הספורט. לא פעם ביקשו השחקני גם הזמנות למישחקים עבור מפקדיהם. הם קיבלו אותן תמיד, ללא בעיות.

עברתי על רשימת השחקנים בליגה הלאומית, הן בכדורסל והן בכדורגל, והיחוצאות מעוררות דאגה. ממש קשה למצוא בין השחקנים שכבר השתחררו מצה"ל, כאלה היכולים להתגאות בעבר צבאי מפואר (שירות ביחידות קרביות מעולות, הרחק מן הבית, בשטחים המוחזקים). עם כל הכבוד לשחקנים, מדוע מגיעה להם הפריבילגיה הזו?

ישראל ב, חיפה

על "הגלגל"

ברצוני להתייחס למדורו השבועי של מר אלי תבור (העולם הזה 2173), שבו הוא כותב בין היתר: "את הקאריירה שלו כצלם עיתונות, פתח דויד רובינגר כמערכת לעולם הזה בשנות ה-50 הראשונות, עד שהחל בשנת 1954 מפרסם בקביעות את צילומיו בטייט".

ברצוני להעיר על אידיוק בכתבה. דויד רובינגר פתח את הקאריירה שלו ב-1947, בשבועון הגלגל, שהיה בזמן המנדט בייטאון הרדיו.

את הצילומים הראשונים של רובינגר, פורסמתי ב-1947 ועד לסיום המנדט הורפיעו צילומיו בגלגל, שהיה בשעתו הירשבועון המצוייר הנפוץ ביותר בארץ. **מנחם גולן**, לשעבר עורך הגלגל, חיפה

(המשך מעמוד 6)
של גדעון לביארי ולראינו עם שרה-ארי צר שימחה ארליך. מאחר ותוכן דבריו של השר פגע בי מאד, הרניי מבקשכם לפרסם תגובתי זו. בין הרבה תשובות סתמיות על שאלותיו הענייניות של המרראיין, ענה שימחה ארליך שמחיר הדלק "זול" אצלנו ביחס למקומות אחרים, וכי תיתכן התייקרות נוספת, כי "תסתכלו בי שבתות ובהגים בכבישים ותראו איך נוסעים האזרחים לטיולים ולבילוי". וכי מה רצונו של מר ארליך? שנשב ונתאבל על חוסר כישורו? או שמא נחזיק את המכונות ועולות ליד בתינו, ונשלים עבורן את המיסים והאגרות שהם מהגבותים בי עולם?

אם האוצר היה מעוניין באמת בחיסכון בדלק, היה עליו להנהיג יום-שבתון ול-הקציב בדחיסות את הסכומים הדרושים להחמאת הכבישים לעומס התנועה, ולא להתבונן באדישות בטונות הדולרים ה-נשפכים לשווא מדי בוקר, בפקקי התנועה האינסופיים.

א. הירש, בתים

בת הקיבוץ

בכתבתכם המסקרת את הרצח המועזע בנהריה (העולם הזה 2173) נכתב שאם המישפחה שנתרה בחיים, סמדר הרן, היא בת קיבוץ שער-מנשה. סמדר היא בת שער-מנשה הוא מוסד ממשלתי שבו מארפנים אנשי פגועי-נפש, הנמצא בסמוך להרה. בכתבה על נושא כה כאוב, מן-ראוי לדייק בעובדות.

א. שרון, קיבוץ עין-השופט

בר"ש משורש

הן חן על הצל"ש שהענקתם לי עבור הכתבות על הבדואים (העולם הזה 2171). אבל הוא מגיע בראש וראשונה לכתב מחלקת-החדשות בערבית, סלימאן אברי זבראה ולצלם ראובן יחזקאל. הם שהיו במקום.

גיל סרון, הטלוויזיה הישראלית, ירושלים

ידידתו של אישיגות

בגליון 2172 של העולם הזה התפרסמה רפורטה שכותרתה "הפרש הכחול ממר שיר לרכב". ובכן, הסיפור אינו מושלם. המסופר בו פגע בי, במישפחתי ובידידי, סופרים ואמנים. לא הוזכרה בו אימי ז"ל, מרים טלפיר, אפילו במילה אחת. והרי

מרים טלפיר, סיפור אהבה מרתק

היא היחה אשתו הראשונה של גבריאל טלפיר, משנת 1942 ועד מותה, בשנת 1962.

היא עבדה בגזית לפני שנישאה לגבי, פעלה ביססה ובנתה את המפעל הסיפ-רותי, תרגמה ספרים כמו מאדם קירי ו-שירת ברנאדט, הייתה הרוח החיה וידידתו בנפש של "איש גזית", מר טלפיר. זה היה סיפור-אהבה מרתק. היא הכי-

טיולים

אודרכים

אירופה

ארה"ב וקנדה

ארה"ב ומכסיקו

המזרח הרחוק

דרום אמריקה ומכסיקו

טיולים מיוחדים לצעירים

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות

הטיול הטוב ביותר עם

אירופה טורס

EUROPA TOURS

50 שנות נסיון

50 שנות ניסיון